

Mico eta babarrunak

Bazen behin, urrutiko baso batean, Mico izeneko tximino bat bizi zen. Mico bere ama eta anaiekin bizi zen zuhaitz altu eta lore koloretsuz inguratutako soilgune eder batean. Mico oso tximino jakin-mintsua eta ausarta zen, beti leku berriak esploratzen eta lagun berriak egiten zituena.

Egun batean, ibaiaren ondoan jolasean ari zela, Micok hazi magikoak saltzen zituen merkatari zahar batekin egin zuen topo. Merkatariak Micori esan zion hazi horiek zerura hazi eta altxorrez betetako leku batera eraman zezaketela. Micok, hunkituta, fruta batzuk hazi magikoetako baten truke trukatu zituen eta etxera joan zen landatzera.

Bere ama, hasieran, kezkatuta zegoen, Micok istorio fantastikoekin denbora alferrik galtzen ari zela uste baitzuen, baina Micok oker zegoela frogatzea erabaki zuen. Hazia elkarrekin landatu zuten, eta hurrengo goizean, babarrun zurtoin magiko erraldoi bat zerura hazi zen.

Micok babarrun zurtoin hau esploratu behar zuela erabaki zuen. Bere ama kezkatuta zegoen, baina Micoren begietan determinazioa ikusi eta besarkada batekin joaten utzi zion. Mico igotzen eta igotzen hasi

zen, hodeien arteko lurralde batera iritsi arte.

Han gaztelu erraldoi bat aurkitu zuen, non erraldoi handi bat bizi zen. Micok, pixka bat beldurtuta egon arren, ausarta izatea eta gaztelua esploratzea erabaki zuen. Gauza zoragarri asko ikusi zituen, baina gehien erakarri zuena sagutxo bat harrapatuta zegoen kaiola bat izan zen. Micok, tximinoa izan eta saguen beldur izan arren, errukia sentitu zuen animalia txikiarekiko.

Micok kaiola ireki eta sagua askatu zuen. Saguak, oso eskertuta, Rati bezala aurkeztu zuen bere burua. Ratik Micori esan zion erraldoiak harrapatu zuela eta beste animaliak beldurtzeko erabiltzen ari zela. Micok Ratirekin pena handia sentitu zuen eta ihes egiten laguntzea erabaki zuen.

Bi lagun berriak babarrun magikorantz joan ziren korrika, baina erraldoiak aurkitu zituen. Micok, ausardia handia erakutsiz, erraldoiari aurre egitea erabaki zuen. Bere bizkortasun handia erabili zuen erraldoiaren gainera botatzeko, nahasiz eta Ratiri lehenik ihes egiteko denbora emanez.

Azkenean, Mico eta Rati babarrun zurtoinera iritsi eta azkar jaisten hasi ziren. Behera iritsi zirenean, Micok amari eta anai-arrebei gertatutako guztia kontatu zien. Amak, bere semearen ausardiaz eta adiskidetasunaz harro, estu besarkatu zuen.

Egun hartatik aurrera, Mico eta Rati lagun minak izan ziren. Micok ikasi zuen ausarta izateak ez duela arriskuei aurre egitea bakarrik esan nahi, baizik eta besteak laguntzea eta bere familia maitatzea ere. Eta horrela, oihaneko bizitza inoiz baino zoriontsuagoa izan zen, bere familia eta lagun berria alboan zituela.

Eta hala bazan ala ez bazan, sar dadila kalabazan eta atera dadila herriko plazan!